

γιά σύζυγο σου τόν Γιάννη 'Αρακουίλ ;

Η Πέτα προσώρησε δύο δάματα. Βύθησε τὸ φλογερὸ τῆς βλέμματος ἀπὸ μάτια τοῦ εὐτυχημένου Γιάννη, καὶ φώναξε ἔντονα :

— "Ὀχι !... "Ὀχι !

"Ἐνα ἀπόκοφο εἶ "Αααα" ἔσπρωθηκε τότε ἀπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ καταπληκτοῦ πλήθους καὶ τοῦ παραταγμένου στρατοῦ...

— "Ὀχι ! ξαναφώναξε πάλι ἔντονα, ἡ Πέτα. Τὸν ἀγαποῦσα, κεν' ἀφοσίωτα νὰ μὴν πάω ἄλλον ἄντρα, ἀπὸ αὐτὸν !... Εἰς κρατήσω τὸν δοκο μου, καὶ θὰ μείνω ἀνάταντρη !... Αὐτὸν ἔμωξ δὲν τὸν παίρνω τώρα γιὰ ἄντρα μου, γιατί εἶνε ἄτιμος !

Ὁ Γιάννης τὴν κούταξε σάν τρελλός, καὶ κίναστος ἀπὸ κατάπληξι ἀγωνιώδη, κάταστρος σάν τὸ εὐμορφὸς τοῦ παπῆ...

Καὶ ξαφνικά, τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἀκαθίτηκε ἀπὸ τὸ χωριὸ — ἔβρισε στὸ ἀντιχεινὸ βουνό — ἄπου ἦταν τὸ στρατόπεδο τῶν Καρλιστῶν, μὲ πένυμη, ἀγγή, λιπητῆρή κωδωνοκρουσία: Τὸ φαμίλια τοῦ ἐπιδέσμου, εἶχε κάνει τὴν ἐνεργεία του !... Ὁ ἠρωϊκὸς ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν Καρλιστῶν, ὁ θηλυκὸς καὶ λεβέντης Ζουκαράγια, εἶχε ξεφυγῆσει πάλι !

— "Ὁ Ζουκαράγια πέθανε ἀπὸ χεῖρ ἀνδρῶν ! μόνιμος ὁ στρατηγὸς Γαροῖδο, κίναστος τὸν στρατὸν του. Ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύῃ τὴν γενναία καὶ τίμια ψυχὴ του !

Τὸ πλῆθος μὴμῆθηκε τὸ εὐλαβεὸ προσκίνημα τοῦ γενναιοφύχου ἐκίνου γερο-στρατηγού...

— Γιὰ σένα τόκαα, Πέτα μου !... Γιὰ σένα ! μουμύωσε ξετρεζελιμένο ὁ 'Αρακουίλ.

Ἡ Πέτα γύρισε τὸ κεφάλι τῆς ἄλλοῦ.

Κι' ὁ στρατηγὸς Γαροῖδο, ψυχρὰ, φώτισε :

— Γιάννη 'Αρακουίλ, τί θέλεις νὰ τὰ κάνουμε τὰ τέλληρα τῆς ἀμοιβῆς σου ;

Ὁ 'Αρακουίλ ἐθαυμάσθη, κούταξε τὸν γερο-Γαροῖδο μὲ ἀστορία...

Ἄλλῃ... ΚΑΤΑΛΑΒΕ ἀμέσως !

Κατάλαβε ἀμέσως τὴ θανατικὴ του καταδίκη... Κι' ἄστροφ ἀπὸ τὴ λίσσα καὶ τὴν τρέλλα του, μόνιχισε :

— Νὰ τὰ δώσετε στοὺς φτωχοὺς, γιὰ τὴν ψυχὴ μου !... Ἄλλῃ γιατί μὲ ἀναιμειβίς εἶται, στρατηγέ !

— Γιατί ποτὶ δὲν σκοτώων τὸς ἠρωϊκοὺς πολεμιστὰς ἀνδρῶρα καὶ μὲ δηλητήριο, Γιάννη 'Αρακουίλ ! ἀποκρίθηκε μὲ σιγὰ καὶ παρηγορητικὸ, ὁ στρατηγὸς Γαροῖδο, κι' ἔβγαψε βύτερα στὸ λοχία χωματηρισιμά...

Τὸ ἀπόσπασμα ξεκίνησε γιὰ νὰ βγῆ ἔξω στὰ χωράγια, ἔχοντας στὴ μέση του τὸν Γιάννη 'Αρακουίλ...

Ἡ Πέτα ἔβρισε στὰ γόνατα τότε, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμοὺς, μουρμουρίζοντας :

— Θεέ μου, ἦμαρτος !... Σώσε τὴν ψυχὴν τοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴ δική μου !... Ἄν τὸν δεχθῶμεν γιὰ ἄντρα μου, δὲν θὰ τοσερῶζω !... Μὰ πὸς μορφοῦσα, Θεέ μου, νάχω γι' ἄντρα μου ἕνα ἀπὸ δολοφόνους !

Ὅταν σπύρωσε τὸ δασυφύβετο πρόσωπό τῆς, ὁ στρατηγὸς Γαροῖδο σκαρτῶσε τραβήσας γιὰ τὸ στρατηγέ του...

Ἐκανε νὰ τρέξῃ ζωπύου, τὸν, ἴσως καὶ τὸν κατάνεμε νὰ δώσει χάρη στὸν λατρευτὸ τῆς Γιάννη...

Μὰ μιὰ ὀμορφονοία πυροβολομαίωμ, ἀντίβηξε τότε. Ἦταν ἀργὰ, πάλι...

Ἐβρισε στὸ χωράρι, κι' κίνασε στὴν ἀματωμένη γλῶσσι, ἕνα πτώμα, κίνασε ἀπὸ τῆς σφάρες καίτετα... Στὴν γωνία τῶν ἀνασκαμμένων χειλιῶν του, ὑπάγει ἕνα ἀποστρίγματο, τὸ ὅποιο ἀπὸ-σπῆ καίγεται, καὶ προχωρεῖ νὰ κίρη καὶ τὸ ἄμωρα κίτηνα χεῖλη...

Ἐνας ἀνάλαφρος κισπὸς, βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀποστρίγματο αὐτό: Ἐβρισε τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ ἐπέβη ἰσάμω, ἀπὸ τὸν Ζουκαράγια κι' ἀπὸ τὸν Γιάννη, αὐτὸς ὁ κισπὸς !... Ἐβρισε ὁ κισπὸς τὸν τσαρῶν τὸ ἦθος, στρατηγὸν Ζουκαράγια καὶ κι' αὐτὸ τὸ τοιγάρο ἀναμμένα στὰ χεῖλη, τοσερῶζοιτε καὶ ὁ φωνῆς τοῦ ἦθους !

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΒΡΟΧΕΡΗ ΜΕΡΑ

(Τῶν LONGFELLOW)

Ἡ μέρα εἶνε σκοτεινὴ καὶ κρύα καὶ θλιμμένη,
Βρέχει κι' ὁ ἄγχιος βοριάς μὴδὲ στιγμῇ ἀποσταίνει.
Τὸ κλίμα ἀκόμη πύναται στυφὸν τοίχων αἰσῆ ξύλα,
μὰ ὅλο σκορασοῦν στὸν ἄνεμο τὰ πεθαμμένα φύλλα,
κι' ἡ μέρα εἶνε θλιθερὴ καὶ μαυρομορφομένη.

Εἶν' ἡ ζωὴ μου σκοτεινὴ καὶ κρύα καὶ θλιμμένη,
βρέχει κι' ἄγχιος βοριάς μὴδὲ στιγμῇ ἀποσταίνει.
Στὰ περασμένα τὰ χλωμὰ κρατιέται ἡ σκέψις ἀκόμα,
μὰ ἐλπίδες χρονοσιτέροτες σκοραῖ ὁ βοριάς στὸ χεῖμα —
καὶ μακρὴν μέρα ἡ καρδιά καὶ θλιθερὴ ἐυδάνει.

Πιάψε φτωχὴ καρδιά νὰ κλαῖς, κι' ὁ ἦλιος λάμπει ἀκόμα
πίσω ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα. Δὲν βροίκεται ἕνα σ' οἴα
σὲ λήθη νὰ μὴ στάναιε σάν τὴ δική σου λήθη :
Τέτοια ἡ ζωὴ τοῦ καθενὸς, λίγη βροχὴ δὲν λείπει
μὴδὲ κι' ἡ μέρα ἡ θλιθερὴ κι' ἡ μαυρομορφομένη.

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

"Ὅπως σὰς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν σειρᾶς περιφῆμων ἀριστοουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ ὅποια διανεμόνται ἤδη στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχο αἰσθηματικὸν ἀριστοῦργημα τοῦ ΛΑΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Καὶ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ρωμαντισμοῦ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Ἐπίσης ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστοουργήματος τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

" Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

"Ὅπως σὰς εἶχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀριστοουργημάτα μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οικογένεια» 4 ἐκ τῶν δημοσιευμένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

"Ἐτσι, μ' ἕνα ελάχιστον ποσό, μὲ τὸ ἔν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, ἀποκτᾶτε βιβλία κομψά, ἐκ 300 περίπου σελίδων ἑκαστον, ἀποκτᾶτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ἀνωμάσθησαν τὰ ἔργα ποὺ σὰς χαρίζομεν.

Ὅι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσταις μας θὰ προσκομίζον τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Περὶ τὰ τέλη Μαΐου θὰ κυκλοφορήσῃ ἡ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ἐπίσης ἐτοιμάζονται τὸ αἰσθηματικὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,"

Καὶ ἄλλα ἐρωτικά ἀριστοουργήματα.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Ὅι ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνώσται τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ στέλλουν, μαζὺ μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔξωδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπιζημία διὰ τὸ Γραφεῖον μας μία τοσαυτὴ ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀπου ὑπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορεῖου Ἀθηνῶν, οἱ ἀναγνώσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπράκτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.